

melse med den reviderede Konvention, og dette maa vi altsaa gøre, hvis vi vedblivende ville være indenfor Unionen. Dette Spørgsmaal, om vi skulle blive eller træde ud af Konventionen, maa imidlertid her paa Forhaand siges at være afgjort derved, at ingen af de mange smaa, til Dels ogsaa nogle enkelte ret indgribende Forandringer, der have fundet Sted ved det nye Udkast til Konvention, i mindste Maade forandrer Princippet, men enten har det Formaal, jeg før udtalte, nemlig at komme de Fremstillingsmaader i Møde, som Nutiden har skabt, og som den efter Bernerkonventionens eller den gældende danske Lovs tidligere Ord maaske ikke dækkede, eller søger paa andre enkelte Punkter at udvikle de Principper videre, hvorpaa baade Konventionen og den danske Lov hvile. Intet af disse forskellige Forslag kommer i Strid med Tanken, intet af dem mener jeg derfor bør foranledige os til et saa skæbnesvangert Skridt, som det vilde være at vægre sig ved at tiltræde den reviderede Konvention og vægre sig ved at ændre Loven i Overensstemmelse med denne Tiltræden.

Jeg skal omtale nogle enkelte af de vigtigste Ændringer, for at man dog kan have en Forestilling om Sandheden af den Bemærkning, jeg gjorde, at det her ikke drejer sig om Principforandringer. I de første Paragraffer vil man f. Eks. finde tilføjet, at der er Beskyttelse ogsaa for noget, Nutiden har opfundet, og som man jo kan være i Tvivl om, hvorvidt den gældende Lov værner om. Naar der f. Eks. tales om Forfatterens Værn mod uberettiget dramatisk Opførelse af hans Værker, og det derunder hedder i den gældende Lov: „herunder ogsaa mimisk“, er der tilføjet: „og kinematografisk“. Det vedrører Kinematografteatrene, der fremstille levende Billeder, som det ikke kan nægtes have Karakteren af dramatiske Opførelser, som man lige saa godt maa have et Værn for. Saa er der „Gengivelse ved Hjælp af Instrumenter, der tjene til Gengivelse ad mekanisk Vej“. Derunder falde ikke alene de gamle Lirekasser og Spilledaaser, men ogsaa Grammofoner og Fonografer og meget andet, som man den Gang ikke havde saa levende for Øje som nu. Der er jo ingen Tvivl om, at Beskyttelsen her maa være den samme. Endvidere er der her i de første Paragraffer kommet en ny Kunst til, som beskyttes, nemlig den „stumme“ Kunst. Ja, den er henført under Forfatterbeskyttelsen og ikke under Kunstnerbeskyttelsen, som er Beskyttelse for den formgivende

Kunst. Hvad forstaas der ved den stumme Kunst? Ja, det er „Balletter, Pantomimer og andre Værker i den stumme Kunstform“. Der er altsaa en Beskyttelse for disse. Den var tidligere utvivlsomt givet for Balletterne, da disse have et skriftligt Grundlag, men nu er jo den stumme Kunst fremskredet saaledes, at der uden skriftligt Grundlag kan arrangeres saadanne Fremstillinger som Pantomimer eller levende Billeder i Biografteatre o. s. v., der have kostet Penge, og hvor vedkommende Forfatter af denne Kunsts Frembringelser har det samme rimelige Krav paa Retsbeskyttelse som andre Forfattere.

I disse vigtige Paragraffer i Begyndelsen er der altsaa i Virkeligheden ikke givet noget, som er i Strid med Bernerkonventionens Princip om en international Retsbeskyttelse; tværtimod, Bestemmelserne maa betragtes som en Udvikling deraf. Ja, en anden vigtig Bestemmelse paa dette Punkt gælder med Hensyn til de musikalske Kompositioners Eneret eller deres Beskyttelse imod offentlig Udførelse. Den var tidligere betinget af, at Komponisten udtrykkelig havde forbeholdt sig Eneret. Denne Indskrænkning er unaturlig. Komponisten skal jo ogsaa leve af sit Arbejde, og det Vilkaar bør ikke stilles ham, at han udtrykkelig skal udtale Forbud mod offentlig Udførelse af hans Kompositioner.

Der er der gjort en Indskrænkning, som jeg med det samme skal omtale, og som er sat i Forbindelse med dette, en Indskrænkning, som passer godt til de fleste Landes Forhold, ogsaa til vore, nemlig, at en ikke-dramatisk Udførelse af musikalske Kompositioner dog skal være fri, naar det gælder om offentlige Folkekoncerter og deslige, hvortil der gives Adgang uden Betaling, og naar Udførelsen ikke i øvrigt sker i Erhvervsøjemed, samt hvor det sker mod Betaling, men i velgørende Øjemed, og heller ikke de medvirkende faa nogen Betaling. Det er Indskrænkninger, som ere rimelige, stemmende med Forholdenes Natur, og som altsaa ikke gøre noget Indgreb, kan man sige, i Komponistens hidtidige Ret, da denne jo paa den anden Side bliver udvidet betydeligt over det nuværende.

Saa er der et andet vigtigt eller dog mere vigtigt Punkt, hvor der sker en betydelig Udvidelse af Forfatternes Retsbeskyttelse, nemlig med Hensyn til Oversættelser. Der er jo Forholdet det efter den gældende Ret, at Beskyttelsen kun varer 10 Aar, medmindre Forfatteren selv besørger en Oversættelse. Her har man nu